

בְּשֵׁם ה', אֵל עוֹלָם (בראשית כא, לג).

רִאשִׁית חֲכָמָה, קִנְיָה חֲכָמָה; וּבְכָל-קִנְיָנָהּ, קִנְיָה בִינָה (משלי ד, ז).

סֵפֶר שְׁנַיִם עָשָׂר וְהוּא סֵפֶר קִנְיָן

הַלְכוּתֵי חֲמֵשׁ, וְזֶה הוּא סְדוּרָן: הַלְכוּת מְכִירָה, הַלְכוּת זְכִיָּה וּמִתְנָה, הַלְכוּת שְׁכָנִים, הַלְכוּת שְׁלוּחִין וְשִׁתְפִּין, הַלְכוּת עֲבָדִים.

הַלְכוּת מְכִירָה. יֵשׁ בְּכָלֶלֶן חֲמֵשׁ מִצְוֹת אַחַת מִצְוֹת עֲשֵׂה, וְאַרְבַּע מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פְּרָטָן: (א) דִּין מִקָּח וּמִמְכָּר; (ב) שְׁלֹא יוֹנֶה בְּמִקָּח וּמִמְכָּר; (ג) שְׁלֹא יוֹנֶה בְּדִבְרִים; (ד) שְׁלֹא יוֹנֶה גֵר צָדֵק בְּמִמוֹנוֹ; (ה) שְׁלֹא יוֹנֶהוּ בְּדִבְרִים.

הַלְכוּת זְכִיָּה וּמִתְנָה. עֲנִין אֵלֹו הַהֲלָכוֹת לִידַע דִּין זֹכָה מִן הַהִפְקָר הַיֵּאֵךְ יִקְנֶה וּבָמָה יִקְנֶה, וְדִין נוֹתֵן מִתְנָה וּמִקְבֵּל וְאִיזוֹ מִתְנָה חוֹזֶרֶת וְאִיזוֹ אִינָה חוֹזֶרֶת.

הַלְכוּת שְׁכָנִים. עֲנִין אֵלֹו הַהֲלָכוֹת לִידַע דִּין חִלּוּק הַקְּרָקְעוֹת בֵּין הַשִּׁתְפִּין, וְהִרְחַקַת נֹזֶק כָּל אֶחָד מֵהֶן מִשְׁכָּנוֹ וּמִבַּעַל הַמָּצָר שְׁלוֹ, וְדִין בַּעַל הַמָּצָר.

הַלְכוּת שְׁלוּחִין וְשִׁתְפִּין. עֲנִין אֵלֹו הַהֲלָכוֹת לִידַע דִּין שְׁלוּחוֹ שְׁלֹאֲדָם וְשִׁתְפוֹ, וּמִשְׁפָּטֵיהֶן בְּמִקָּחָן וּמִמְכָּרָן וּבַהֲפָסְדָן וּשְׁכָרָן.

הַלְכוּת עֲבָדִים. יֵשׁ בְּכָלֶלֶן שְׁלוֹשׁ עֲשָׂרָה מִצְוֹת חֲמֵשׁ מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁמוֹנֶה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פְּרָטָן: (א) דִּין קִנְיָן עֶבֶד עֲבָרִי; (ב) שְׁלֹא יִמְכֹּר מִמְכָּרֶת עֶבֶד; (ג) שְׁלֹא יַעֲבִידֵנוּ בְּפֶרֶךְ; (ד) שְׁלֹא נִגְיַח גֵּר תוֹשֵׁב לְרֵדוֹת בּוֹ בְּפֶרֶךְ; (ה) שְׁלֹא נַעֲבֹד בּוֹ עֲבוֹדַת עֶבֶד; (ו) לְהַעֲנִיק לוֹ בְּצֵאתוֹ חֲפָשִׁי; (ז) שְׁלֹא יֵצֵא רִיקָם; (ח) לְפָדוֹת אִמָּה עֲבָרִיָּה; (ט) לִיעֲדָה; (י) שְׁלֹא תִמְכֹּר; (יא) לַעֲבֹד בַּעֲבֹד כְּנַעֲנִי לְעוֹלָם, אֲלֹא אִם כֵּן הִפִּיל לוֹ אֲדוֹנָיו אֶחָד מִרָאשֵׁי אֲבָרָיו; (יב) שְׁלֹא לְהַסְגִּיר עֶבֶד שֶׁפָּרַח מִחוּצָה לָאָרֶץ לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל; (יג) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת עֶבֶד זֶה הַנְּצוּל אֵלֵינוּ.

נִמְצְאוּ כָּל הַמִּצְוֹת הַנִּכְלָלוֹת בְּסֵפֶר זֶה, שְׁמוֹנֶה עֲשָׂרָה שֵׁשׁ מֵהֶן מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים עֲשָׂרָה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה.

הַלְכוּת מְכִירָה

יֵשׁ בְּכָלֶלֶן חֲמֵשׁ מִצְוֹת אַחַת מִצְוֹת עֲשֵׂה, וְאַרְבַּע מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פְּרָטָן: (א) דִּין מִקָּח וּמִמְכָּר; (ב) שְׁלֹא יוֹנֶה בְּמִקָּח וּמִמְכָּר; (ג) שְׁלֹא יוֹנֶה בְּדִבְרִים; (ד) שְׁלֹא יוֹנֶה גֵר צָדֵק בְּמִמוֹנוֹ; (ה) שְׁלֹא יוֹנֶהוּ בְּדִבְרִים. וּבִאֹר מִצְוֹת אֵלֹו בְּפָרָקִים אֵלֹו.

הלכות מכירה פרק א

א. המקח אינו נקנה בדברים, ואפלו העידו עליהם עדים. פיצד: בית זה אני מוכר לך, יין זה אני מוכר לך, עבד זה אני מוכר לך, ופסקו הדמים, ורצה הלוקח ואמר קניתי, ורצה המוכר ואמר מכרתי, ואמרו לעדים היו עלינו עדים שמכר זה ושלקח זה הרי זה אינו כלום, וכאלו לא היה ביניהם דברים מעולם. וכן בנותן מתנה ומקבלה.

ב. אבל אם נקנה המקח באחד מדברים שהוא נקנה בהם קנה הלוקח, ואינן צריכין עדים כלל; ואין אחד מהן יכול לחזור בו. ובמה יקנה המקח: הקרקע נקנית באחד משלושה דברים בכסף, או בשטר, או בחזקה.

ג. פיצד בכסף: מכר לו בית או שדה, ונתן לו הדמים קנה. במה דברים אמורים, במקום שאין כותבין את השטר; אבל במקום שדרפן לכתב שטר מכר, לא קנה עד שיכתב את השטר. ואין קרקע נקנית בפחות משוה פרוטה.

ד. התנה הלוקח ואמר, אם רציתי אקנה, בכסף אקנה, או בשטר אקנה, ונתן הכסף על תנאי זה הרי זה קים, ואין המוכר יכול לחזור בו מפני התנאי; והלוקח יכול לחזור בו, עד שיכתב השטר. וכן אם התנה המוכר כזה. האומר לחברו תן מנה לפלוני ויקנה ביתי לך כיון שנתן, קנה הבית מדין ערב.

ה. פיצד בשטר: כתב לו על הנגר או על החרס או על העלה שדי נתונה לך, שדי מכורה לך כיון שהגיע השטר לידו, קנה: ואף על פי שאין שם עדים כלל, ואף על פי שאין השטר שווה כלום.

ו. במה דברים אמורים, במוכר שדהו מפני רעתה. אבל בשאר קרקעות אף על פי שהגיע השטר שלמכר לידו, ואפלו היו בו עדים לא קנה, עד שיתן את הדמים.

ז. פיצד בחזקה: מכר לו בית או שדה, או נתן אותן מתנה כיון שנעל או גדר או פרץ כל שהוא, והוא שיועיל במעשיו הרי זה קנה.

ח. במה דברים אמורים, בשהחזיק בפני המוכר. אבל שלא בפני המוכר או הנותן, צריך שיאמר לו לך חזק וקנה; ואחר כך אם החזיק קנה, אף על פי שאינו בפני הבעלים.

ט. המוכר בית לחברו, ומסר לו את המפתח הרי זה כמי שאמר לו לך חזק וקנה; וכשיחזיק, יקנה. וכן המוכר את הבור כיון שמסר לו דליו, הרי זה כמי שאמר לו לך חזק וקנה; וכשיחזיק, יקנה.

י. פיצד המחזיק בנעילה קנה: כגון שמכר בית או חצר, והיה הפתח פתוח, ונעל הלוקח את הפתח וחזר ופתחו הרי זה החזיק וקנה, שהרי נשתמש בו שמוש המועיל.

יא. פיצד המחזיק בגדירה כל שהוא קנה: כגון שהיה שם גדר והיו עולין לו בנחת, והוסיף עליו כל שהוא והשלימו לעשרה, ונמצא שאין עולין לו אלא בדחק הרי זה הועיל, וקנה.

יב. וכן אם היתה שם פרצה והיו נכנסים בה בדחק, והרחיב בה כל שהוא עד שנמצא הנכנס נכנס בה ברוח הרי זה הועיל,

וְקָנָה. נָתַן צָרוּר וְהוֹעִיל, כְּגוֹן שֶׁחָבַר בּוֹ הַמַּיִם לַשָּׂדֶה, אוֹ נָטַל צָרוּר וְהוֹעִיל, כְּגוֹן שֶׁפָּתַח בְּנִטְלָתוֹ הַמַּיִם לַשָּׂדֶה הָרִי זֶה קָנָה. וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בְּזֶה.

יג. הַמּוֹכֵר שָׂדֶה לַחֲבֵרוֹ בְּצַד שָׂדֵהוּ, אוֹ שֶׁנָּתַנָּה לוֹ בְּמִתְנָה כִּיּוֹן שֶׁדָּשׁ אֶת הַמָּצָר שְׁבִין שְׁתֵּי הַשָּׂדוֹת וְנַעֲשׂוּ שְׁתֵּיהֶן כְּשָׂדֶה אַחַת, קָנָה. אָבֵל אִם הֵלֵךְ בָּהּ לְאַרְכָּה וּלְרַחְבָּהּ, אֵין הַלּוֹךְ מוֹעִיל כְּלוּם; וְאִם שָׁבִיל כְּרָמִים מָכַר לוֹ הוֹאִיל וְנַעֲשֶׂה לְהַלּוֹךְ, קָנָה בְּהַלּוֹךְ.

יד. וְכַמָּה שְׁעוֹר רָחֵב הַדֶּרֶךְ שִׁיקְנָה בְּהַלּוֹכוֹ אִם הָיָה מְסִים בְּמַחְצוֹת, קָנָה כְּדִי שְׁיִגְבִּיָּה רֶגֶל וַיִּנִּיחַ רֶגֶל בְּצִדָּהּ; וְאִם אֵין שָׁם מַחְצוֹת, קָנָה בְּרָחֵב כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה עַל רֹאשׁוֹ חֻבְלָה שֶׁלְּשָׂרִיגִים וַיִּסַּב בָּהּ.

טו. הִיתָה הַקְּרָקַע צָחִיחַ סָלַע שָׁאִין בָּהּ לֹא גְדִירָה וְלֹא פְרִיצָה, וְאִינָה בַּת זְרִיעָה הָרִי הַחֲזָקָה שֶׁקּוֹנָה אוֹתָהּ בָּהּ שְׁטִיחַת הַפְּרוֹת, אוֹ הַעֲמֻדַת הַבְּהֶמָה שָׁם, וְכִיּוּצָא בְּזֶה מִשְׁאָר הַתְּשֻׁמִּישׁ.

טז. הַמּוֹכֵר קְרָקַע לַחֲבֵרוֹ, וְנִכְנַס בָּהּ הַלּוֹקֵחַ וְזָרַעָה אוֹ נָרָה, אוֹ שֶׁאָסַף פְּרוֹת הָאֵילָן אוֹ זָמְרוֹ, וְכָל כִּיּוּצָא בְּדִבְרֵים אֵלּוּ הָרִי זֶה קָנָה, שֶׁהָרִי הַחֲזִיק; וְאֵין אֶחָד מֵהֶן יָכוֹל לַחְזוֹר בּוֹ.

יז. וְכֵן אִם אָסַף הַמּוֹכֵר סֵל שֶׁלִּפְרוֹת, וְנָתַן לַלּוֹקֵחַ קָנָה לּוֹקֵחַ מִיד בַּחֲזָקָה: שֶׁהָרִי גָלָה דַּעְתּוֹ שֶׁהַקָּנָה לוֹ שָׂדֶה זֶה קָנִין גָּמוּר, וְנַעֲשׂוּ פְרוּתֶיהָ שָׁלוֹ.

יח. הַגּוֹי אֵינוֹ קוֹנֶה בַּחֲזָקָה, אֲלֹא בִשְׁטָר הוּא שֶׁקּוֹנֶה עִם נְתִינָת הַכֶּסֶף. וַיִּשְׂרָאֵל הֵבֵא מַחְמַת הַגּוֹי הָרִי הוּא כַּגּוֹי, וְאֵינוֹ קוֹנֶה אֲלֹא בִשְׁטָר.

יט. כָּל הַמַּחְבֵּר לַקְּרָקַע הָרִי הוּא כַּקְּרָקַע, וְנִקְנָה בַּכֶּסֶף וּבִשְׁטָר אוֹ בַּחֲזָקָה; וְאִם אֵינוֹ צָרִיךְ לַקְּרָקַע, כְּגוֹן הַמּוֹכֵר עֲנָבִים הָעוֹמְדוֹת לְהַבְצִיר הָרִי זֶה כַּמַּטְלָטֵלִין לַקָּנִיָּה, וַיֵּשׁ לָהֶן אוֹנָאָה.

כ. כָּשֵׁם שֶׁהַקְּרָקַע נִקְנִית בַּכֶּסֶף, וּבִשְׁטָר, וּבַחֲזָקָה כֶּךָ שְׁכִירוֹת הַקְּרָקַע נִקְנִית בַּכֶּסֶף לְבָדּוֹ, אוֹ בִשְׁטָר לְבָדּוֹ, אוֹ בַּחֲזָקָה; וְאֵין אֶחָד מֵהֶן יָכוֹל לַחְזוֹר בּוֹ.

כא. הַמּוֹכֵר לַחֲבֵרוֹ עֶשֶׂר שָׂדוֹת בְּעֶשֶׂר מְדִינּוֹת כִּיּוֹן שֶׁהַחֲזִיק בְּאַחַת מֵהֶן, קָנָה כָּלָן. וְאִפְלוּ הִיתָה אַחַת מֵהֶן הָרַ גְּבוּהָ, וְהַשְּׁנִיָּה מַצּוּלָה, שֶׁהָרִי תְשֻׁמִּישׁ זֶה אֵינוֹ תְשֻׁמִּישׁ זֶה אֵף עַל פִּי כֵן כִּיּוֹן שֶׁהַחֲזִיק בְּאַחַת מֵהֶן, קָנָה הַשְּׂאָר.

כב. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁנָּתַן דָּמִי כָּלָן. אָבֵל אִם לֹא נָתַן דָּמִי כָּלָן, לֹא קָנָה אֲלֹא כִּנְגֵד מַעוֹתָיו; לְפִיכָךְ אִם הָיוּ הַכָּל בְּמִתְנָה, קָנָה כָּלָן.

כג. וְכֵן בְּשְׁכִירוֹת כִּיּוֹן שֶׁהַחֲזִיק בְּאַחַת מֵהֶן, קָנָה כָּלָן כָּל זְמַן הַשְּׁכִירוֹת. הָיוּ מְקַצֵּת הַקְּרָקַעוֹת בַּמָּכַר, וּמְקַצֵּת בְּשְׁכִירוֹת כִּיּוֹן שֶׁהַחֲזִיק בֵּין בְּשְׁכוּרָה בֵּין בַּמָּכוּרָה, קָנָה הַכָּל.

הַלְבוֹת מְכִירָה פֶּרֶק ב

א. עָבַד כְּנַעֲנִי הָרִי הוּא כַּקְּרָקַע לַקָּנִיָּה, וְנִקְנָה בַּכֶּסֶף אוֹ בִשְׁטָר

או בחזקה. ומה היא החזקה בקנין עבדים שישתמש בו כדרך שמשמשין בעבדים, בפני רבן.

ב. פיצד: התיר לו מנעלו, או שהנעיל לו מנעלו, או שהולין כליו אחריו לבית המרחץ, או שהפשיטו, או סכו, או גרדו, או הלבישו, או הגביה את רבו קנה; וכן אם הגביה הרב את העבד, קנהו.

ג. תקפו והביאו אצלו קנהו, שהעבדים נקנין במשיכה כזו. אבל אם קרא לעבד, ובא אצלו, או שאמר לו רבו הראשון לך אצל הלוקח, והלך אצלו לא קנה: עד שימשכנו בתקיפה, או ישתמש בו כדרך שבארנו. ואם החזיק בו שלא בפני הרב, צריך שיאמר לו לך חזק וקנה.

ד. עבד קטן הרי הוא כבהמה, וקונין אותו בדברים שקונין בהן הבהמה ובדברים שקונין בהן העבדים; לפיכך נקנה במשיכה, אף על פי שלא תקפו.

ה. הבהמה, בין דקה בין גסה נקנית במשיכה: אף על פי שאפשר להגביה אותה, לא הצריכוהו להגביה, מפני שמתחבטת בארץ. ואם הגביה, קנה. וההגבהה, קונין בה בכל מקום. אבל המשיכה, אין קונין בה אלא בסמטה, או בחצר שלשניהם; ואין קונין בה ברשות הרבים, ולא בחצר שאינה שלשניהם.

ו. פיצד קונין הבהמה במשיכה אין צריך לומר אם משכה והלכה או שרכב עליה והלכה בו, שקנה; אלא אפלו קרא לה ובאה, או שהכישו במקל ורצתה לפניו כיון שעקרה יד ורגל, קנה: והוא, שימשך בפני הבעלים. אבל אם משך שלא בפני הבעלים צריך שיאמר לו קדם שימשך, לך משך וקנה.

ז. המוכר עדר לחברו, או שנתנו לו במתנה כיון שמסר לו משפוכית, והיא הבהמה המהלכת בראש העדר והכל נמשכים אחריה אין צריך לומר לו לך משך וקנה: שמסירת בהמה זו, כמי שאמר לו לך משך וקנה. וכיון שמשך העדר קנהו, אף על פי שמשך שלא בפניו.

ח. האומר לחברו משך ותקנה, או חזק ותקנה, וכיוצא בדברים אלו, והלך ומשך או החזיק לא קנה: שמשמע תקנה להבא, ועדין לא הקנה לו. אלא צריך המוכר או הנותן לומר לו משך וקנה, או חזק וקנה, וכיוצא בדברים אלו שמשמען שיקנה עתה, בעת שימשך או יחזיק.

ט. האומר לחברו משך פרה זו, ולא תקנה אלא לאחר שלושים יום, ומשך לא קנה. ואם אמר לו קנה מעכשיו ולאחר שלושים יום קנה, ואפלו היתה עומדת באגם ביום שלושים: שזה כמי שהקנה מעתה על תנאי; נעשה התנאי, נתקיים הקנין. וכל האומר על מנת, כאומר מעכשיו.

י. המוכר בהמה לחברו, או נתנה לו במתנה, ואמר לו קנה אותה כדרך שבני אדם קונין אם משך או הגביה, קנה. אבל אם רכב עליה אם בשדה, קנה; ובעיר, לא קנה, לפי שאין דרך בני אדם לרכב בעיר.

יא. לפיכך אם היה אדם חשוב שדרפו לרכב בעיר, או אדם מזלזל ביותר שאינו מקפיד על הלוכו בעיר רוכב, כגון המטפלין בגדול הבהמות והעבדים, או שהיתה אשה, או שהיה

ברשות הרבים שהרבים דוחקין שם הרי זה קנה ברכיבה:
והוא, שתהליך בו.

הלכות מכירה פרק ג

א. אחד הבהמה, ואחד שאר כל המטלטלין נקנין במעות, דין תורה; ומשיתן את המעות קנה, ואין אחד מהן יכול לחזור בו. אבל חכמים תקנו שלא יקנו המטלטלין אלא בהגבהה, או במשיכת דבר שאין דרכו להגביה.

ב. ביצד: המקבץ עצים או פשתן וכיוצא בהן, ועשה מהן טעון גדול שאי אפשר להגביהו אינו נקנה במשיכה, שהרי אפשר להתיר האגד ולהגביהו עץ עץ. וכן כל כיוצא בזה.

ג. אבל אם היה הטעון שלפלפלין או אגוזים ושקדים וכיוצא בהן, והיה גדול שאין אחד יכול להגביהו הרי זה נקנה במשיכה: שאם יתירו, יתפרד ויהיה לו בו טרח גדול. וכן כל כיוצא בהן.

ד. הספינה הואיל ואי אפשר להגביהה, ויש במשיכתה טרח גדול, ואינה נמשכת אלא לרבים לא הצריכה משיכה, אלא נקנית במסירה; וכן כל כיוצא בזה. ואם אמר לו המוכר לך משך וקנה אינו קונה הספינה, עד שימשכנה כלה ויוציאה מכל המקום שהיתה בו: שהרי הקפיד המוכר שלא יקנה זה אלא במשיכה.

ה. נמצאת למד שהלוקח מטלטלין אף על פי שננתן כל הדמים, יכול לחזור בו; וכן המוכר יכול לחזור בו: עד שיגביה, או ימשך דבר שאינו בן הגבהה, או ימסר המוכר ללוקח דבר שאין דרכו להמשך. וכיון שהגביה, או משך דבר שאין דרכו להגביה, או נמסר לו דבר שאין דרכו להמשך קנה, ואין אחד משניהם יכול לחזור בו; וכופין את הלוקח לתן את הדמים.

ו. ולמה תקנו חכמים דבר זה במטלטלין גזרה שמה יתן הלוקח דמי החפץ וקדם שיקחנו יאבד באנס, כגון שנפלה דלקה ונשרף, או באו לסטים ונטלוהו: אם יהיה ברשות הלוקח, יתמהמה המוכר ולא יצילו. לפיכך העמידוהו חכמים ברשות המוכר, כדי שישתדל ויציל החפץ, שאם אבד, יהיה חייב לשלם.

ז. נמצאת אומר שאם נתן דמי המקח ונאנס קדם שיקחנו, יאמר לו הלוקח תן לי את מקחי או החזר לי את מעותי, ואף על פי שיש עדים שאבד באנס, ולא היה במוכר כוח להצילו ולא נתרשל בדבר זה הרי זה מחזיר את הדמים, שהרי תקנו חכמים במשיכה.

ח. לפיכך אם היה ביתו שללוקח שיש בו החפץ הנמכר משכר למוכר, לא תקנו לו חכמים משיכה: שהרי המקח ברשות הלוקח הוא; ומשנתן את הדמים נקנה המקח, ואין אחד מהן יכול לחזור בו.

ט. וכן השוכר את המקום שאותן המטלטלין הנמכרין מנחין בו קנה, ואין אחד מהן יכול לחזור בו: ואף על פי שלא הגביה

ולא מִשָּׁךְ וְלֹא נִמְסְרוּ לוֹ, שֶׁהָרִי נֶעֱשׂוּ בְּרִשּׁוֹתָיו. וּכְבֹר בְּאַרְנוֹ
שִׁשְׁכִירוֹת קֶרֶקַע נִקְנִית בִּכְסֶּף אוֹ בַּשָּׁטֶר אוֹ בַּחֲזָקָה.

י. הַמִּקְנָה קֶרֶקַע וּמִטְלָטְלִין כְּאֶחָד בִּיּוֹן שִׁקְנָה הַקֶּרֶקַע בִּכְסֶּף
אוֹ בַּשָּׁטֶר אוֹ בַּחֲזָקָה, נִקְנוּ הַמִּטְלָטְלִין עִמָּהֶם: בֵּין שֶׁהָיוּ
שְׁנֵיהֶם בַּמִּכָּר אוֹ בַּמִּתְנָה, בֵּין שֶׁמִּכָּר הַמִּטְלָטְלִין וְנָתַן הַקֶּרֶקַע,
בֵּין שֶׁמִּכָּר הַקֶּרֶקַע וְנָתַן הַמִּטְלָטְלִין בִּיּוֹן שִׁקְנָה הַקֶּרֶקַע, קָנָה
הַמִּטְלָטְלִין.

יא. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בִּשְׁהָיוּ הַמִּטְלָטְלִין צְבוּרִין בְּאוֹתָהּ
קֶרֶקַע; אֲבָל אִם הָיוּ בְּמָקוֹם אֲחֵר, צָרִיךְ שִׁיאֲמַר לוֹ קָנָה
הַמִּטְלָטְלִין עַל גְּבִי הַקֶּרֶקַע. אֲפֹלוּ הָיוּ הַמִּטְלָטְלִין בְּמִדִּינָה
אַחֶרֶת, וְאָמַר לוֹ קָנָה אוֹתָם עַל גְּבִי קֶרֶקַע פְּלוֹנִית בִּיּוֹן שִׁקְנָה
הַקֶּרֶקַע נִקְנוּ הַמִּטְלָטְלִין, אֵף עַל פִּי שְׂאִינָן צְבוּרִין בְּתוֹכָהּ; וְאִם
לֹא אָמַר לוֹ קָנָה עַל גְּבִי קֶרֶקַע, לֹא קָנָה. וְקֶרֶקַע כָּל שֶׁהוּא, קוֹנִין
עַל גְּבִי כָּל מִטְלָטְלִין שִׁירְצָה.

יב. הַקָּנָה הַשְּׂדָה לְאֶחָד, וְהַמִּטְלָטְלִין לְאֶחָד אֵף עַל פִּי שֶׁאָמַר
לוֹ קָנָה הַמִּטְלָטְלִין עַל גִּבּ הַקֶּרֶקַע, וְהַחֲזִיק הָאֶחָד בַּקֶּרֶקַע לֹא
קָנָה הַשְּׁנִי הַמִּטְלָטְלִין. וְאִם תִּפְסֹן אֲחֵר שֶׁחֲזַר בּוֹ הַמִּקְנָה אֵין
מוֹצִיאִין אוֹתָן מִיָּדוֹ, שֶׁהָרִי תִּפְסֹן אֲחֵר שִׁקְנָה חֲבֵרוֹ הַקֶּרֶקַע
שֶׁנִּקְנוּ אֵלּוּ עַל גְּבִי.

יג. הַמִּקְנָה עֲבָדִים וְקֶרֶקַעוֹת כְּאֶחָד הַחֲזִיק בְּעֲבָדִים, לֹא קָנָה
הַקֶּרֶקַעוֹת. הַחֲזִיק בַּקֶּרֶקַעוֹת, לֹא קָנָה הָעֲבָדִים עַד שִׁיְהִיוּ
עוֹמְדִין בְּתוֹךְ הַקֶּרֶקַע; וְאֵף עַל פִּי שֶׁאָמַר לוֹ קָנָה עֲבָדִים עַל גְּבִי
הַקֶּרֶקַע, לֹא קָנָה עַד שִׁיְהִיוּ בְּתוֹכָהּ שֶׁהָעֶבֶד מֵהַלֵּךְ לְדַעַת עֲצָמוֹ.
יד. הַמִּקְנָה עֲבָדִים וּמִטְלָטְלִין כְּאֶחָד מִשָּׁךְ הַמִּטְלָטְלִין, לֹא קָנָה
הָעֲבָדִים. הַחֲזִיק בְּעֲבָדִים לֹא קָנָה הַמִּטְלָטְלִין, אֲלֹא אִם כֵּן הָיוּ
הַמִּטְלָטְלִין עַל גִּבּ הָעֶבֶד: וְהוּא שִׁיְהִיָּה כְּפוֹת, שֶׁהָרִי אֵינוֹ יָכוֹל
לְהֵלֵךְ.

טו. הַמִּקְנָה בְּהֵמָה וְכָלִים שֶׁעַל גְּבִי כְּאֶחָד אֵף עַל פִּי שֶׁמִּשָּׁךְ
הַבְּהֵמָה וְקָנִיָּה, לֹא קָנָה הַכָּלִים שֶׁעָלֶיהָ: עַד שִׁיִּגְבִּיָּהֶם, אוֹ יִמְשֹׁךְ
הַכָּלִים עֲצָמָן אִם אֵין דֶּרֶכָן לְהַגְבִּיָּה שֶׁהַבְּהֵמָה כֹּחֶצֶר הַמְּהַלֶּכֶת
הִיא, וְאֵין מֶה שֶׁבְּתוֹכָהּ קָנוּי לְבַעְלֶיהָ. לְפִיכָךְ אִם הָיְתָה הַבְּהֵמָה
כְּפוֹתָהּ, קָנָה אֵף כָּלִים שֶׁעָלֶיהָ.

טז. אָמַר לוֹ הַמִּקְנָה, מִשָּׁךְ בְּהֵמָה זֶה וְקָנָה כָּלִים שֶׁעָלֶיהָ הוּאִיל
וְלֹא הַקָּנָה לוֹ גּוֹף הַבְּהֵמָה אֵף עַל פִּי שֶׁמִּשְׁכָּהּ וְהִיא כְּפוֹתָהּ, לֹא
קָנָה כָּלִים שֶׁעָלֶיהָ: עַד שִׁיִּמְשֹׁךְ הַכָּלִים עֲצָמָן.

יז. הָיָה עֲצִיץ נָקוֹב לְאֶחָד, וְהָיוּ הַזֵּרְעִים שָׁבוּ לְאֶחָד הַקָּנָה
הָעֲצִיץ לְבַעַל הַזֵּרְעִים בִּיּוֹן שֶׁמִּשָּׁךְ, קָנָה; הַקָּנָה הַזֵּרְעִים לְבַעַל
הָעֲצִיץ לֹא קָנָה, עַד שִׁיִּחֲזִיק בַּזֵּרְעִים עֲצָמָן.

יח. הָיָה הָעֲצִיץ וְהַזֵּרְעִים שָׁבוּ לְאֶחָד, וְהַקָּנָה הַכָּל לְאֶחָד הַחֲזִיק
בְּעֲצִיץ לְקָנוֹת הַזֵּרְעִים, אֵף הָעֲצִיץ לֹא קָנָה; הַחֲזִיק בַּזֵּרְעִים,
קָנָה הָעֲצִיץ. וְזֶה הִיא שִׁשְׁנוֹ נִכְסִים שְׂאִין לָהֶן אַחֲרֵיוֹת נִקְנִים
עִם נִכְסִים שִׁישׁ לָהֶן אַחֲרֵיוֹת, שֶׁהַזֵּרְעִים שֶׁבְּעֲצִיץ נָקוֹב כְּזוֹרְעִים
בְּאַרְץ, וְכָל הַמַּחֲבֵר לְקֶרֶקַע, כְּקֶרֶקַע כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

יט. כָּבֵר בְּאַרְנוֹ שֶׁכָּל הָעוֹמֵד לְהַבְצֵר הָרִי הוּא כְּבָצוֹר, וְאֵינוֹ
נִקְנָה אֲלֹא בְּהַגְבָּהּ אוֹ בְּשֶׂאֵר דְּבָרִים שֶׁנִּקְנִים בָּהֶן הַמִּטְלָטְלִים.
פְּשָׁתָן שֶׁהוּא מַחֲבֵר לְקֶרֶקַע, וְיָבֵשׁ וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְקֶרֶקַע, וְאָמַר לוֹ

יִפֶּה לִי קִרְקַע כָּל שְׁהוּא, וְקָנָה כָּל מָה שְׁעָלֶיהָ כִּיּוֹן שְׁתַּלֵּשׁ כָּל
שְׁהוּא, קָנָה הַכֹּל מִפְּנֵי תִנְאִי זֶה; אֲבָל אִם הִקְנָה לוֹ הַפֶּשֶׁתָּן הַזֶּה
בְּמִכָּר אוֹ בְּמִתְנָה לֹא קָנָה אֵלָא מָה שְׁתַּלֵּשׁ, שְׁהֵרִי הַגְּבִיָּהוּ. וְכֵן
כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה.